PARAFIA WSPÓLNOTĄ MISYJNĄ

List pasterski Metropolity Lubelskiego na Adwent 2026 roku

Umiłowani w Chrystusie Panu Siostry i Bracia!

Rozpoczynamy dzisiaj Adwent, a wraz z nim nowy rok liturgiczny i duszpasterski. Jesteśmy zaproszeni, aby na nowo otworzyć serca na przychodzącego Chrystusa. Adwent jest czasem oczekiwania, ale także czuwania, nawrócenia i odnowienia naszej wiary.

W nowy rok duszpasterski Kościół w Polsce wkracza z hasłem „Parafia wspólnotą misyjną". Parafia ma wielowiekową historię i od początku odgrywała fundamentalną rolę w życiu chrześcijan i w duszpasterstwie Kościoła. Powstała w odpowiedzi na konkretne potrzeby duszpasterskie, aby głosić Ewangelię Ludowi Bożemu, umacniać jego wiarę oraz umożliwiać wiernym uczestnictwo w życiu sakramentalnym.

Parafia to żywa wspólnota uczniów Jezusa Chrystusa. Jest podstawowym miejscem, w którym Kościół żyje i wypełnia swoją misję pośród ludzi. Dzisiejsze czytania biblijne pomagają nam odkryć trzy szczególnie ważne zadania parafii: prowadzić ludzi do Boga, budować wspólnotę sióstr i braci oraz nieść Ewangelię i nadzieję światu.

Wspólnota wiary i modlitwy

Prorok Izajasz modli się do Boga: „Ty, Panie, jesteś naszym Ojcem, Odkupiciel nasz – to Twoje imię odwieczne. Obyś rozdarł niebiosa i zstąpił – przed Tobą zatrzęsłyby się góry". Jest to modlitwa człowieka, który widzi słabość i grzech swojego narodu. Dostrzega, że ludzie oddalili się od Boga, zagubili właściwą drogę, a mimo to nie przestaje wierzyć w Boże miłosierdzie. Przypomina, że wszyscy jesteśmy dziełem Bożych rąk, że potrzebujemy Boga, aby odnaleźć sens życia.

Wciąż poszukujemy nowych rozwiązań i coraz doskonalszych sposobów ochrony przed zagrożeniami. A potrzebujemy przede wszystkim odnowy ludzkiego serca. I tutaj odkrywamy pierwsze wielkie zadanie parafii: prowadzić człowieka na spotkanie z Bogiem. Dokonuje się to przede wszystkim przez głoszenie słowa Bożego, sprawowanie Eucharystii i innych sakramentów, przez wspólną modlitwę i katechezę.

Parafia powinna być miejscem, w którym każdy może doświadczyć Bożej miłości, odkryć sens swojego życia i przekonać się, że nawet po największym upadku może powrócić do Ojca, który jest bogaty w miłosierdzie.

W dzisiejszej Ewangelii Jezus czterokrotnie wzywa do czuwania. Mówi: „Uważajcie, czuwajcie, bo nie wiecie, kiedy czas ten nadejdzie”. Czuwać to znaczy żyć odpowiedzialnie, pamiętać o Bogu, rozpoznawać Jego obecność w codzienności. Człowiek czuwający nie pozwala zasnąć swojemu sumieniu. Nie przyzwyczaja się do zła. Nie usprawiedliwia przemocy. Nie staje się obojętny na cierpienie bliźniego.

Dlatego tak ważna jest niedzielna Eucharystia przeżywana we wspólnocie parafialnej. To tutaj uczymy się patrzeć na świat oczami Chrystusa; słuchamy Jego słowa i karmimy się Jego Ciałem. Tutaj odzyskujemy duchowe siły potrzebne do uczciwego i odpowiedzialnego życia.

Trzeba jednak postawić sobie pytanie: czy nasza wiara nie kończy się wraz z wyjściem z kościoła? Czy to, co przeżywamy przy ołtarzu, wpływa na nasze zachowanie w domu, w pracy, w szkole, w życiu społecznym?

Parafia staje się wspólnotą misyjną wtedy, gdy jej członkowie nie tylko uczestniczą w liturgii, ale także żyją Ewangelią każdego dnia. Szczególnie ważne jest to w życiu rodzin. Rodzice są pierwszymi świadkami wiary dla swoich dzieci. Żadna, nawet najlepsza katecheza nie zastąpi świadectwa ojca i matki, którzy wspólnie się modlą, uczestniczą w niedzielnej Mszy Świętej, potrafią przebaczać i uczą szacunku dla drugiego człowieka.

Wobec trudności, jakie przeżywa dzisiaj nauczanie religii w szkołach, wzrasta odpowiedzialność rodziny i parafii za przekazywanie wiary młodemu pokoleniu. Nie możemy pozostawić dzieci i młodzieży samych z pytaniami o Boga i sens życia, o dobro i zło. Parafia misyjna to parafia, która troszczy się o wiarę swoich dzieci, młodzieży i dorosłych.

Wspólnota miłości i braterstwa

W drugim czytaniu Święty Paweł zwraca się do chrześcijan w Koryncie i zapewnia ich: „Wierny jest Bóg, który powołał nas do współuczestnictwa z Synem swoim Jezusem Chrystusem, Panem naszym”.

Wiara chrześcijańska nie jest sprawą wyłącznie osobistą – rodzi się, rozwija i umacnia we wspólnocie. Bóg powołuje nas do wspólnoty ze sobą, ale także do wspólnoty z ludźmi. Potrzebujemy siebie nawzajem. Dlatego parafia nie może być jedynie miejscem, do którego przychodzimy w niedzielę, aby spełnić religijny obowiązek. Powinna być wspólnotą, w której ludzie się znają, szanują, wspierają i czują się za siebie odpowiedzialni.

Jest to szczególnie ważne dzisiaj, w świecie, w którym coraz łatwiej się komunikować, ale coraz trudniej się spotkać. Mamy telefony, Internet i media społecznościowe, a jednocześnie wielu ludzi doświadcza osamotnienia. Nie brakuje młodych, którzy przeżywają trudności w otwieraniu się na innych. Wielu starszych daremnie oczekuje na rozmowę, spotkanie, życzliwe słowo. Są rodziny przeżywające poważne trudności, ludzie chorzy, ubodzy, zagubieni, zmagający się z uzależnieniami. Parafia powinna uczyć miłości bliźniego, być szkołą pokoju i pojednania.

Jeżeli młody człowiek spotyka gorliwych duszpasterzy, odpowiedzialnych wychowawców i rówieśników, którzy kierują się wartościami, może znaleźć wsparcie w przezwyciężaniu własnych trudności. Dlatego tak potrzebne są parafialne wspólnoty dziecięce i młodzieżowe, ministranci, schole, grupy formacyjne, duszpasterstwo rodzin, wspólnoty modlitewne i działalność charytatywna. Nie chodzi jedynie o organizowanie spotkań, ale o tworzenie więzi, o uczenie się wzajemnego szacunku, odpowiedzialności i służby.

Nie zapominajmy również o potrzebie pojednania w naszym społeczeństwie. Coraz częściej różnice poglądów społecznych i politycznych prowadzą do wrogości. Zdarza się, że nawet w rodzinach ludzie przestają ze sobą rozmawiać. Chrześcijanin może mieć własne przekonania i stanowczo bronić prawdy. Nigdy jednak nie powinien poniżać człowieka, który myśli inaczej.

Pierwszym słowem Papieża Leona XIV, skierowanym do świata po wyborze na Stolicę Piotrową, było słowo „pokój". Nie było to jedynie życzenie, ale przypomnienie zadania, które Chrystus powierza każdemu ze swoich uczniów: wprowadzać pokój tam, gdzie panują nienawiść, przemoc i podziały.

Parafia misyjna powinna być miejscem, w którym uczymy się takiego właśnie pokoju: kiełkującego w ludzkim sercu, rozwijającego się w życiu rodzinnym, promieniującego na relacje sąsiedzkie a następnie na całe społeczeństwo.

Misja wspólnoty parafialnej

W dzisiejszej Ewangelii Jezus opowiada o człowieku, który udał się w podróż: „Zostawił swój dom, powierzył swym sługom staranie o wszystko, każdemu wyznaczył zajęcie". Ten obraz ma szczególne znaczenie na początku nowego roku duszpasterskiego. Chrystus powierzył nam swój Kościół. Powierzył nam Ewangelię, sakramenty, dar wiary i odpowiedzialność za zbawienie ludzi.

Każdy z nas otrzymał określone zadanie. Dotyczy to nie tylko biskupów, kapłanów i osób konsekrowanych, ale także rodziców, nauczycieli, katechetów, ludzi młodych, osób starszych. Wszyscy ochrzczeni są odpowiedzialni za misję Kościoła.

Słowo „misja" kojarzy się nam przede wszystkim z dalekimi krajami Afryki, Azji czy Ameryki Południowej. Modlimy się o powołania misyjne, wspieramy duchowo i materialnie naszych misjonarzy, którzy opuścili ojczyznę, aby głosić Chrystusa w dalekich krajach.

Dzisiaj jednak ziemią misyjną stają się również nasze miasta i wioski, nasze osiedla i środowiska pracy, Internet i media społecznościowe. Coraz więcej ludzi oddala się od praktyk religijnych, wielu utraciło więź z Kościołem. Jak wyjść do tych, którzy nie przyjdą? Parafia misyjna nie tylko przyjmuje przychodzących, ale stara się dotrzeć do tych, którzy odeszli i spotkać ich tam, gdzie się aktualnie znajdują.

Warto przypomnieć słowa świętego Jana Pawła II, który wielokrotnie wzywał do Nowej Ewangelizacji. Podkreślał, że współczesny świat potrzebuje świadków Chrystusa, ludzi, których wiara jest widoczna w codziennym życiu.

Nie wystarczy bowiem mówić o miłości, trzeba nią żyć. Nie wystarczy głosić przebaczenia, trzeba samemu przebaczać. Nie wystarczy mówić o pokoju, trzeba go budować.

Szczególnie ważne jest świadectwo katolików świeckich. Kapłan może głosić Ewangelię z ambony, ale nie dotrze do wszystkich miejsc, w których żyją i pracują parafianie. W tym roku powołaliśmy do istnienia Centrum Formacyjne Archidiecezji Lubelskiej. Prowadzi ono działalność w dwóch obszarach. Pierwszym z nich są otwarte kursy formacyjne dla pragnących pogłębiać swoją wiarę. Drugim jest Szkoła Katechistów, która w czasie dwuletniego kursu przygotowuje kandydatów i kandydatki do posługi katechisty, ustanowionej przez papieża Franciszka. Jeżeli ktoś czuje się wezwany, to po wspólnym rozeznaniu z księdzem proboszczem lub pasterzem wspólnoty może zgłosić się do Szkoły Katechistów.

Drodzy Bracia i Siostry!

Ostatnie słowo dzisiejszej Ewangelii to mocna zachęta Chrystusa: „Do wszystkich mówię: Czuwajcie!”. Niech to wezwanie towarzyszy nam przez cały rozpoczynający się rok liturgiczny i duszpasterski.

Czuwajmy nad naszą wiarą, aby nie stała się jedynie przyzwyczajeniem. Czuwajmy nad naszymi rodzinami, aby nie zabrakło w nich miłości, modlitwy i wzajemnego szacunku. Czuwajmy nad wychowaniem dzieci i młodzieży, aby uczyły się odróżniać dobro od zła, szanować życie i odpowiedzialnie korzystać z wolności. Czuwajmy nad naszymi parafiami, aby były żywymi wspólnotami wiary, miłości i misyjnego zaangażowania.

Wkrótce będziemy świętować Boże Narodzenie. Syn Boży przychodzi na świat jako bezbronne Dziecko. Przynosi ludziom miłość, pokój i nadzieję. Niech nasze parafie będą wspólnotami, w których każdy może spotkać żywego Chrystusa. Niech będą miejscem wspólnej modlitwy, ofiarnej służby i wychodzą do innych z orędziem Dobrej Nowiny. A wtedy hasło roku duszpasterskiego – „Parafia wspólnotą misyjną” – nie pozostanie jedynie pięknym zawołaniem, ale stanie się rzeczywistością naszego codziennego życia.

Z serca wszystkim błogosławię

Wasz biskup Stanisław

List należy odczytać w 1. niedzielę Adwentu, 29 listopada 2026 r.
podczas wszystkich Mszy Świętych